

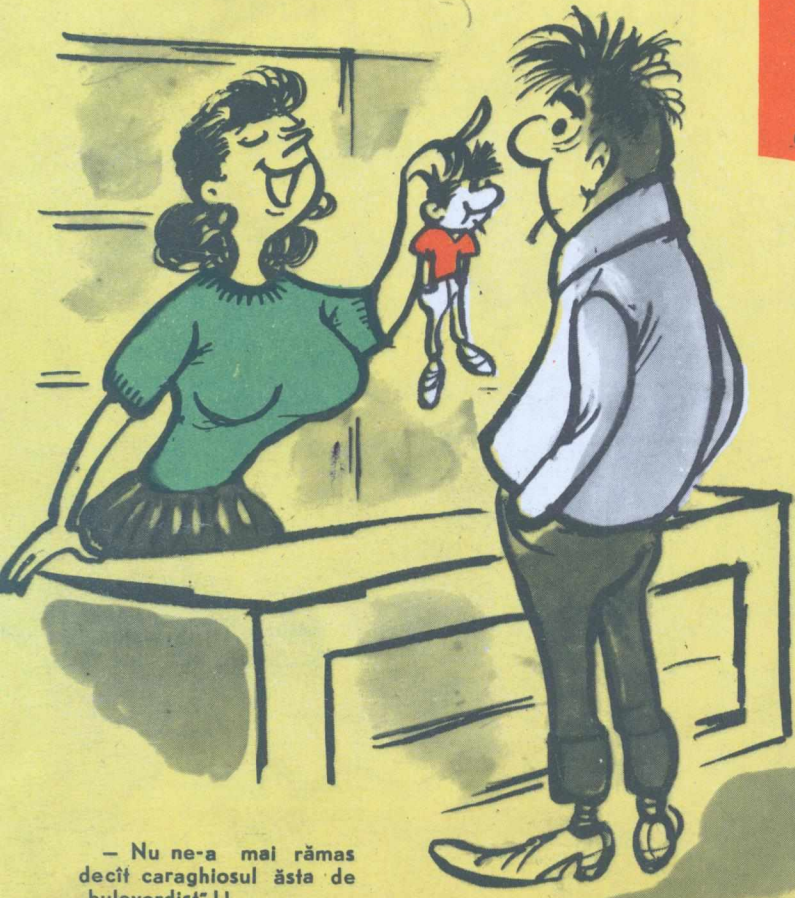

— Cred că singurul mărțișor pe care nu și-l dorea gestionarul acestei cooperative era o inspecție...

Biblioteca Municipală
 Reg. nr. 5
 Hunedoara-Deva

Desene de MATTY

— Ce mărțișor frumos ar fi fost, dacă ne puneam balcoane!!!

— Nu ne-a mai rămas decât caraghiosul ăsta de „bulevardist” !!

„DESCUR CĂREȚ“

BIROCRATUL: — Nu înțeleg de ce mă criticați mereu pentru activitatea mea. Văd că oamenii râd, le place!

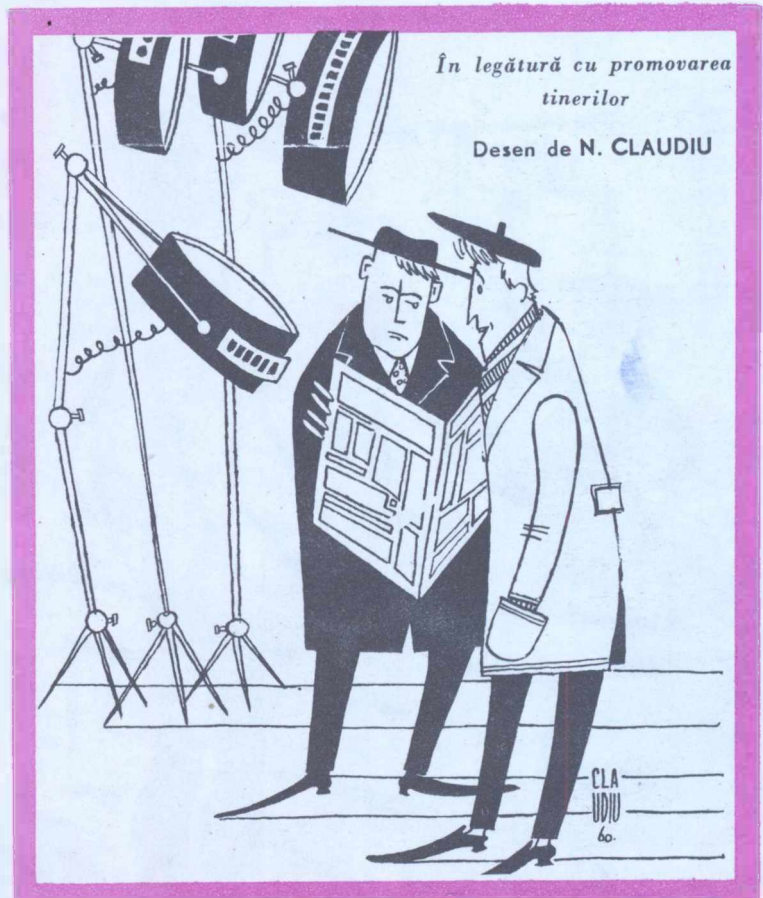
De S. Martie

Nevasta vine-n casă cu un tipic al ei,
 Dărimă obiceiul creind alt obicei,
 Burlacul care face hotărâtorul pas.
 Constată faptul asta din primul sfert de ceas.
 O mină creatoare în mediul domestic
 Se face remarcată cu un discret amestic:
 Apar pe la ferestre ascunse-ntrre perdele
 Mușcatele în glastre, sfioase, viorele.
 Parchetul strălucește sub scoarțe, parcă-i nou,
 Te-ncurci în rânduială pe propriul birou,
 Papucii te așteaptă în prag pe-același loc,
 Dar s-au ivit alături papuci mai mici, cu toc...
 Un iz vag de gutuie pătrunde din cămară,
 Interferind cu izul citat de primăvară...
 La baie mai apare o perie-n pahar,
 Survin schimbări de-odată chiar și în calendar:
 Aniversări de fapte neprevăzute când
 Erai holtei se-nșiră în calendar pe rind:
 Întii e ziua-n care v-ați cunoscut, o dată
 Ce reprezintă prima privire migdalată
 Ce și-a zvirlit-o... Apoi urmează negreșit
 Aniversarea zilei când voi v-ați logodit
 (Nu poți omite data chiar când n-ai calendar
 Că-i scrisă volens-nolens în cerc pe inelar)!...
 Apoi căsătoria c-un dublu atestat
 a) actul cununiei eliberat de Sfat
 și
 b) fotografia cu rude și copii
 Ce încă nu-s ai voștri, da-s în fotografii.
 La toate-aceste date și-n plus de Anul Nou
 Faci un cadou nevestii și-ți face un cadou,
 Mai faci cadouri soaței la o aniversare:
 Când împlinește vîrsta pe care, zău, n-o pare,
 Și se echilibrează și asta, vei vedea,
 Cu alt cadou ce-ți face și ea de ziua ta...
 Mai e, în fine, ziua ce nu-i a voastră, dar
 A unui cîrn ce-apare tîrziu în calendar:
 Vor sta atunci alături de mării tăi cipici
 Cei mijlocii cu tocuri, și lingă... unii mici.
 Mai figurează totuși trecută-n calendare
 (Și strică echilibrul) o zi de sărbătoare
 În care doar nevasta ne e sărbătorită,
 Când florăria „Codlea“ va fi complet golită
 Și-n care pe adrese multiple de femei
 Lalele și garoafe și... primii ghiocci
 Aduc din partea noastră discret la destinație
 Corole de iubire, buchete de-admirație...
 Și sigur printre ele vor fi și viorele
 Ca să se asorteze cu ochii dragii mele
 Și să le pună-n glastră, tot sus, pe etajeră,
 8 Martie acasă să-l simți în atmosferă...

CONSTANTIN OTTESCU

„Dv., tovarășe profesor, ați pus întrebarea următoare: Care a fost ultima bătălie a lui Napoleon? Am repetat întrebarea, tovarășe profesor, ca să nu fie nici un dubiu și vă spun că nu am nici o întrebare de pus în legătură cu întrebarea dv. care este foarte clară, așa că voi răspunde tot așa de clar, pentru că eu am învățat, tovarășe profesor! De asemenea am fost atent și cînd ați predat atît de frumos acest subiect, încît acasă n-a mai trebuit decît să revăd explicațiile. Prin urmare mi-a fost ușor și asta numai datorită dv., fapt pentru care vă voi fi veșnic recunoscător. Abia aștept să vină sfîrșitul anului școlar ca să mă fotografiez cu toată clasa, avîndu-vă în mijloc pe dv. Cînd voi căpăta tabloul, voi face un X cu tuș în dreptul dv. Și cînd voi arăta fotografia, mai tîrziu, copiilor mei, le voi spune: «Iată, dragii mei, pe dascălul meu cel mai bun, care m-a învățat unde s-a dat ultima bătălie a lui Napoleon». Căci aceasta este întrebarea pe care mi-ați pus-o! Nu, tovarășe profesor? O întrebare simplă, precisă, nu ca altele grele, cum se mai pun uneori din păcate. Chiar și mama m-a rugat să vă mulțumesc din partea ei pentru tot ce faceți pentru mine! Și bunica mea, cu plete dalbe, a venit de prin nămeți să aducă

daruri multe... Adică nu, asta e din altceva! Lectură extrașcolară! Fiindcă citesc mult, tovarășe profesor, în afară de bibliografia dată. Citesc pentru mine, pentru că sînt setos de noi și noi cunoștințe. În special despre Napoleon. Eu nu mă mulțumesc să învăț numai care a fost ultima sa bătălie. Nu! Studiez mai departe structura solului pe care s-a dat ultima bătălie! Bogățiile, clima, apele, munții! Și oamenii! Cu ce se îndeletniceau ei în timpul bătăliei. Asta îmi îmbogățește mintea, mai ales că eu învăț prin asociație de idei. Metoda aceasta am deprins-o de la strămoșul meu, bunicul. El la Loto spunea: lui 33 — „cocoșăii“, și lui 1 — „piculina“, la care și cînta fiind veteran. De asemenea și tata cînta la vioară, dar cu mîna stîngă, ceea ce nu cred că e sănătos. Nu, tovarășe profesor, pentru că în partea stîngă a corpului omenesc sau trupul, se găsesc multe organe esențiale ca inima, ficatul, mîna stîngă și piciorul stîng, numite membre sau, popular, mădulare. Vă rog să nu mă trimiteți la loc, tovarășe profesor, pentru că am învățat și ar fi păcat să nu iau nota 10. Biata mama ar plînge chiar dacă aș veni cu nota 9. Și e mamă, cel mai scump nume ce-l avem pe acest pămînt, în afară de dv.,

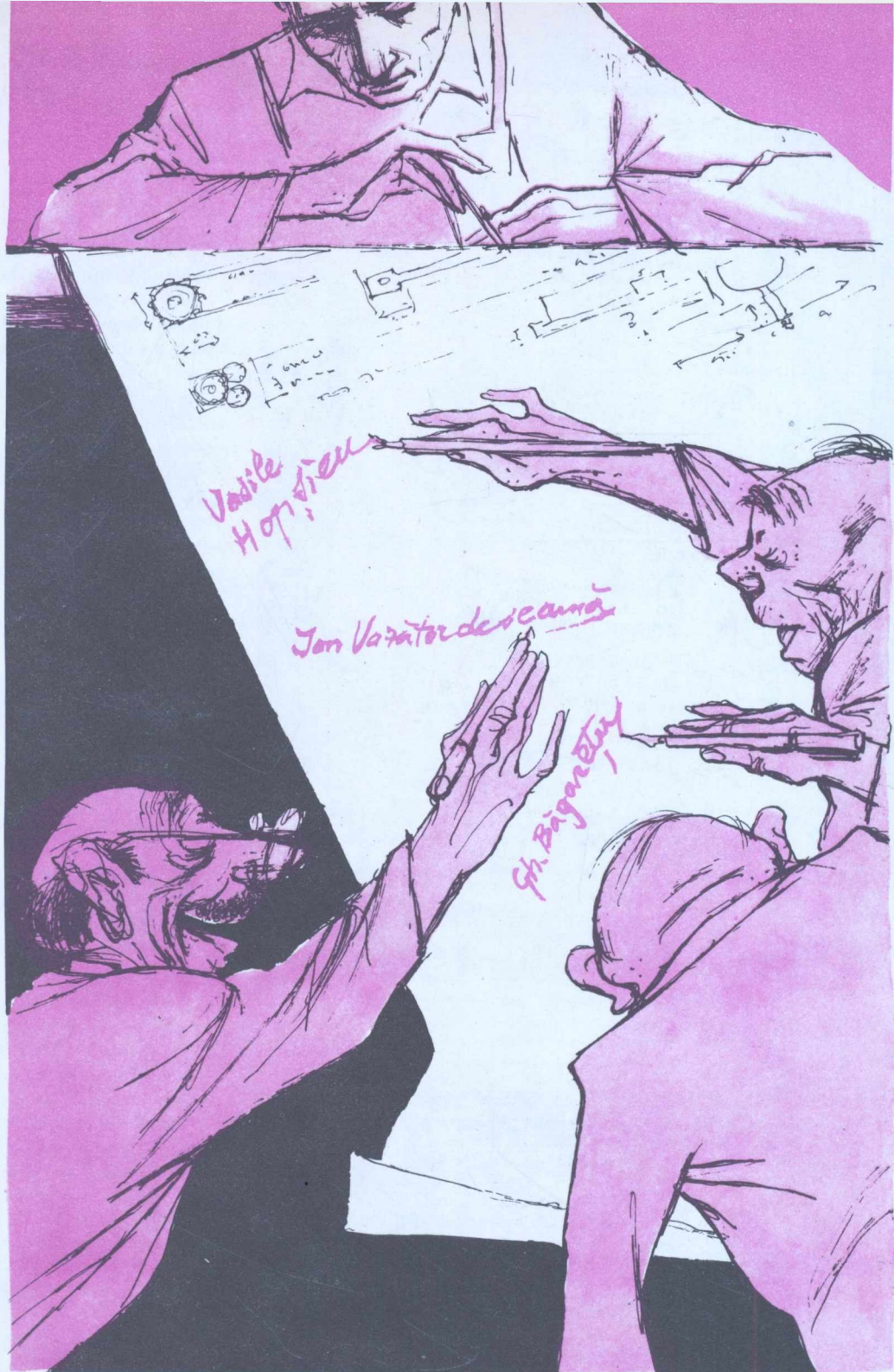

—Cu medicamentul asta nou, „Gerovital“, nu mai vedem noi roluri de june-prim!

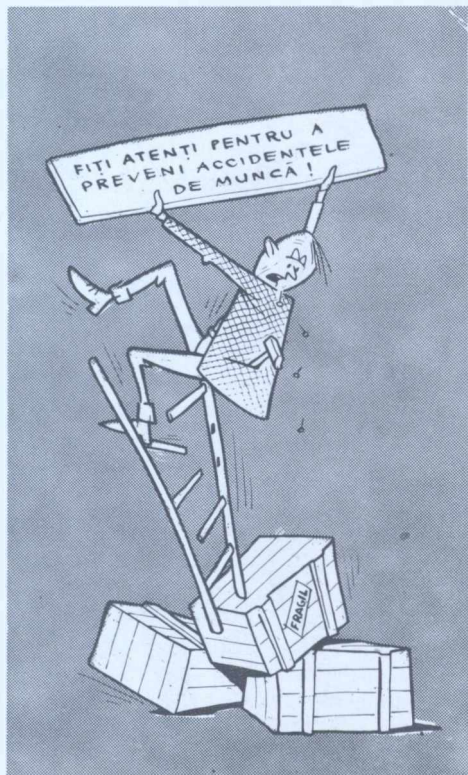
profesorul nostru de istorie, și de ceilalți tovarăși profesori de diferite obiecte și dexterități în frunte cu tovarășul director, deși e plecat în delegație. Așa că vă voi răspunde care a fost ultima bătălie a lui Napoleon. Numai să-mi dați un minut de gândire. Pentru că așa ați spus dv.: «Gândiți-vă și apoi răspundeți!» Or eu respect îndrumările pe care ni le dați, spre a nu păți ca pisica din fabula cu același nume. Știți, «Pisica cu clopoței nu prinde șorice!». Fiindcă nu s-a gândit de loc la urmările faptei sale ce nu trebuie să se mai repete și pe care credem cu toții că o regretă. Și acum, că a trecut minutul de gândire, vă dau cuvântul meu că știu unde s-a dat ultima bătălie a lui Napoleon, dar am uitat asociația de idei care mi-aducea aminte numele acestei localități. Și asta nu e de mirare, fiindcă sînt răcit și deși mama m-a reținut în pat, eu am sărit pe fereastră, fiindcă știam că nu am notă la istorie, și că dv. trebuie să mă ascultați. Totuși, fiind bolnav, vă rog să mă iertați și să-mi motivați absența pe care vă rog să mi-o puneți, eu dorind să mă reîntorc în patul meu de bolnav, căci biata mamă desigur că mă caută sub plapumă, iar eu ia-mă de unde nu-s».

RADU STĂNESCU

Inovatorul și... unii „colaboratori” l...

Desen de CIK DAMADIAN

FĂRĂ CUVINTE

Desen de M. CAPĂȚĂ

P L O A I A

de VITALIE TULNIC
— poet din R.S.S. Moldovenească —

Ploaia pătrunde hoștește-n grădină...
Nu-i o imagine din cele mai noi.
Eu unul personal nu sînt de vină
Că seamănă perfect cu alte ploii.

Pare că cerul cu degete fine
De soarele dragostei sale-ncălzit,
Mingieie părul bogat al grădinei
Fiind de cînd lumea de ea-ndrăgostit.

Ori poate-i un cod ne-nșeles de oricine,
Că-n geamuri cînd bat telegrame de ploii
Prin ușă aud tilcuirea vecinei:
„Să știi că belșugu-i pe prispă la noi!”

Lichid ce deschide pămîntului porii,
Pe mine și-n casă mă lasă plouat
Gîndind, să nu-l simtă cumva cititorii
În versul meu, poate prea mult diluat.

BIOGRAFIA UNEI VEDETE

de ANGELA CHIUARU

Luluca Moft vedetă e din fașă...
Papa-ntr-un glas cu jumătatea-mamă
Văzind că n-are-albeață nici cocoașă —
Au decretat: Va fi, de bună seamă,
Actriță formidabilă de dramă!
Și-au pus pe coana Vanitate nașă.

Toamiră-apoi ca s-o educe-n casă
Doi dascăli cu platformă mondială,
Tupeul și Îngimfarea năzuroasă
Ce i-au băgat în cap că-i „colosală“:
„Fetișo, tu pe lume n-ai egală,
Nu s-a născut o alta mai frumoasă!“

Drept studii profesionale-apoi
A învățat să țipe, să leșine
Și altele cam de același soi;
Pe scenă nu le face ea prea bine,
Dar la direcție și prin cabine...
Păcat că n-o puteți vedea și voi!

Ea schimbă zilnic șapte toalete
Și idem pălării și toate cică
Și le-asortează numai din pachete.
„Mă persecută toți și-mi poartă pică
Dar eu sortită-s teatrului de mică
Și-mi stă atât de bine cu paiete!“

Luluca Moft născută-i doar vedetă...
De publicul cel nou habar nu are
Și viața o privește prin voaleță;
Ea una știe: că-i actriță mare
...Și dacă numele-i abstract vă pare
Persoana e teribil de concretă!

Desen de V. CRIVĂȚ

— Reparațiile acestea trebuiau făcute iarnă!
— Și ce, vrei să mai așteptăm 9 luni?!...

4 „URZICA“

CONTESTAȚIE

Întrucît mi s-au adus diverse critici atît prin presă, cît și prin imputații, subsemnatul Ghiță Pacoste, șef de șantier, înaintez următoarea contestație:

La data fixată pentru începerea lucrărilor la construcția blocului de opt etaje din str. Luminii, (numărul o să i-l punem cînd o fi gata blocul), am pornit la treabă. După săparea temelțiilor, au fost aduse scîndurile pentru ridicarea scheletului, întrucît se știe că aceasta este prima operațiune necesară cînd se pornește construirea unui bloc. S-au adus care va să zică scîndurile și, în clipa cînd s-a bătut primul pilon, toți oamenii au strigat „Ura!“, iar eu am strigat „Hoo!“ că mai întîi trebuia o baracă pentru subsemnatul că, uite, vine o ploaie, o zăpadă, ce te faci? Am luat deci scîndurile aduse pentru schelet și am ridicat o baracă de două camere pe hol, că mai vine cineva de la minister, mai vine directorul, unde-i primești? Întrucît, însă această baracă nu consumase toate scîndurile, oamenii au spus să începem scheletul că așteaptă temelia, dar cînd mi-am dat seama că pe acest șantier vom avea de lucru cîteva luni, am luat scîndurile rămase și am trîntit o frumusețe de baracă pe care am pus o firmă: „Sala de așteptare“, că dacă mă caută cineva să aibă unde aștepta, că n-o să aștepte în baraca cu cele două camere și hol rezervate conducerii. Cu asta am dat gata scheletul, adică am dat gata cheresteaua și am cerut alta din motive obiective. Cu trei zile înainte de chenzină, mi-am dat seama că nu avem un local pentru plata salariilor. Așa că, atunci cînd ne-a sosit noul transport de scînduri, am ridicat o baracă „Muncă și salarii“, care a înghițit cam o treime din schelet plus încă ceva pentru camera casierului, care a spus că, fără ghișeu, el nu plătește. Între timp, am primit o adresă de la Trust în care eram întrebați în ce stadiu se află lucrările, la care am răspuns că lucrările se află în stadiu de baracă, din condiții obiective. Am observat însă că nu am avut unde să lucrăm adresa de răspuns întrucît aceasta nu privea nici „Muncă și salarii“, nici „Sala de așteptare“ și nici baraca mea. Așa că, pentru viitoarele adrese, am ridicat urgent o baracă „Serviciul administrativ“, la care dactilografa am văzut eu că a rămas cam îmbufnată, de aceea am ridicat repede și o baracă „Dactilografie“. Între timp, din noua tranșă de cherestea mai rămăsese atît cît să ridici scheletul pînă la mezanin, iar oamenii începuseră să vină la mine cu diverse sugestii, critici

și reclamații în legătură cu consumul de scînduri. Observînd acest lucru, am procedat operativ și am ridicat îndată o baracă „Reclamații“, iar pe firmă am pus în paranteză „Sugestii și critici“, care baracă m-am gîndit că e necesară ca să aibă unde funcționa critica de jos.

Cu „Reclamații, critici și sugestii“ am lichidat și mezaninul plus jumătate din parter. Or, cum nu poți să începi scheletul la un bloc de opt etaje cînd ai scînduri numai pentru o jumătate de parter, am cerut la Trust altă cherestea, din motive obiective. Cum însă a trecut o zi, au trecut două, scîndurile nu veneau și oamenii se plictiseau, am construit cu ce mai aveam o baracă „Dansuri și jocuri“ și altă baracă „Șah, ghiubahar și țîntar“ și, contrar așteptărilor mele care credeam că oamenii o să fie mulțumiți, urmarea a fost că am început să am o afluență teribilă în baraca „Critica de jos“.

În sfîrșit, după vreo cîteva zile, cînd speram să-mi vină de la Trust un nou transport de scînduri, mi-a venit de la minister un transport de inspectori plus direcția Trustului care cînd a intrat pe șantier și au văzut sumedenia de barăci, au întrebat ce cartier e asta și au crezut că au nimerit la o adresă greșită. Cînd m-au zărit însă pe mine și-au dat seama că au nimerit bine, iar cînd s-au lămurit, s-au uitat iar la mine și au spus că au nimerit prost. Cînd am văzut că această echipă de foruri superioare începe să mă critice, am rugat să se întreprindă pentru o zi discuțiile, întrucît acestea nu pot avea loc oriunde, la întîmplare, și socotesc necesar să ridic urgent o baracă „Critica de sus“. Ei s-au uitat la mine, apoi unul la altul și cînd s-au uitat a doua zi iar la mine nu m-au mai văzut, pentru că aduseseră alt șef de șantier.

Adevărul este că mie n-au avut ce să-mi impute, pentru că în definitiv pe șantier se lucrăse tot timpul, dar mi-au imputat barăcile, adică eu să plătesc toată scînduraria, că, spuneau dîșii, ei m-au trimis să ridic bloc, iar eu am ridicat tabără.

Fapt pentru care fac prezenta contestație împotriva acestei imputații, care contestație am scris-o înainte de a părăsi șantierul, în baraca ce o ridicasem special pentru asemenea probleme, căci uitasem să vă spun că am construit și o baracă „Contestații“

Cu stimă,
GHIȚA PACOSTE
zis CAP CANAVERAL
pt. conf. SADI RUDEANU

UNORA

Prieteni, poezia nu-mi prea place,
Oricît ar fi de bine construită,
E vagă, complicată, chinuită
Și-n fond nici nu pricep de ce se face.

Nu-i mai gustoasă ciorba de potroace
Cu-aroma ei de varză înăcrîtă
Cînd aburînd fierbinte și iuțită
Într-un șuvoi de flăcări se preface?

Nu-i mai gustos piperul și mujdeiul
Și cimbrul ce constituie temeiul
Plăcerii, cu subțila lor savoare?

Așa gîndește-un meșter bucătar,
Ce încă, slavă domnului, nu are
Veleități de critic literar.

MIRCEA PAVELESCU

unitatea nr. 8 din șos. Berceni, după ce servește sodă și sâpun, servește cu mîna biscuiți rahat, etc., fără să se spele.

Desen de PALL

- Tovarășe vînzător, mata știi ce-i igienă?
- Cum să nu! „Higiena” e o cooperativă de frizeri!

Șoseaua

Momentul I

BĂLĂNOIU: — Așadar, tovarăși, pentru șoseaua noastră, a cărei construcție va începe foarte curînd, am comandat piatră din regiunea Timișoara, nisip din regiunea Constanța, pietriș din regiunea Suceava.

STAMATE: — Tovarășe Bălănoiu, piatră avem în regiunea noastră, pietriș avem în raionul nostru, nisip, aici la doi pași...

BĂLĂNOIU: — Ia uitați-vă la el!... Ascultați-l pe Stamate cum vorbește, oameni buni! Auziți ce patriotism local face! În loc să încurajăm toate regiunile țării, comandîndu-le materialele de care avem nevoie...

STAMATE: — De care nu avem nevoie!... BĂLĂNOIU: — Ce poate fi mai înălțător decît o șosea construită cu mîna de lucru din regiunea noastră, cu pietrele Timișoarei, cu nisipul Constanței, cu pietrișul Sucevei, și...

STAMATE: — Și cu cheltuielile noastre de transport!...

BĂLĂNOIU: — De ce să fim egoiști, tovarășe Stamate, și să ne gîndim numai la cheltuielile noastre de transport? Oare C.F.R.-ul nu are de îndeplinit un plan de încasări? Timișoara n-are să aibă cheltuieli de transport? Suceava n-o să aibă cheltuieli de transport?...

STAMATE: — Cum adică?
BĂLĂNOIU: — Nici atîta lucru nu înțelegeți?... Păi ce, vă închipuiți că ei ne dau pietriș pe gratis? Nu! Ei ne dau pietrișul lor și noi o să le oferim pietrișul nostru. Ei ne dau nisipul lor, și noi o să le oferim nisipul nostru...

STAMATE: — Și toate astea pentru ce?
BĂLĂNOIU: — Pentru șosele. Va fi cu adevărat o șosea națională!... În numai 50 de kilometri de șosea, vor fi prezente aproape toate regiunile țării...

STAMATE: — Tovarășe Bălănoiu, dar noi avem în regiune toate aceste materiale! Pentru ce nu folosim resursele noastre

locale?

BĂLĂNOIU: — Cum să le folosim, tovarășe?... Păi dacă le folosim, rămînem fără ele! Vrei să fim criticați după aceea că nu mai avem resurse locale?...

Momentul II

BĂLĂNOIU: — Florico, mi-e o foame de lup! — Dă-mi iute de mîncare!

FLORICA: — Ai răbdare, să telefonez. Alo! Didino, spune-mi dragă, tu ce ai pregătit pentru azi la masă? Friptură de pasăre? Ca și mine...

BĂLĂNOIU: — Florico, n-auzi? Mi-e foame! Unde-i friptura?

FLORICA: — Alo!... Didino dragă, vreau să-ți propun ceva: îți trimit eu friptura gătită de mine, trimite-mi tu friptura gătită de tine...

BĂLĂNOIU: — Ce-ți veni, nevastă? Găina noastră nu e bună?

FLORICA: — Nu! E numai carne și grăsime. Și-apoi m-am plictisit să tot mînc carnea preparată în tigaia noastră! Alo!... Didino, atunci ne-am înțeles. La revedere! Ionele... Ionele...

IONEL: — Da, mămico!...

FLORICA: — Ionele, îmbracă-te și dă fuga pînă-n Bucureștii Noi la tanti Didina. Duci găina noastră, și aduci găina ei.

BĂLĂNOIU: — Nu știu ce și-a venit cu schimbul ăsta! Pînă se întoarce Ionel fă-mi o omletă! Știu că găina a ouat ieri.
FLORICA: — A ouat ieri, dar oul nu-i proaspăt!

BĂLĂNOIU: — Păi dacă a ouat ieri!

FLORICA: — Da, dar poți să știi cît a ținut oul în ea pînă l-a ouat? Stai o clipă să telefonez. Alo!... Lenuța... aici Florica. Lenuța, știu că tu ai găina care a ouat ieri. Îți trimit eu oul de la găina mea, trimite-mi tu...

BĂLĂNOIU: — Ce-nseamnă asta? Leșin de foame și tu faci pe precupeața?

FLORICA: — Atunci ne-am înțeles, Lenuța!

Mulțumesc! Ionele. Te rezezi pîn-n Panteimon la tanti Lenuța...

BĂLĂNOIU: — Pe mine mă seacă la inimă, și tu...

Momentul III

IONEL: — Mămico, uite, am adus friptura din Bucureștii Noi, o aripă am pierdut-o în tramvai.

BĂLĂNOIU: — Dă repede friptura, că leșin! Birocraților!

FLORICA: — Ai răbdare, s-o pun la încălzit!

IONEL: — M-a costat 50 de bani tramvaiul și 1 leu autobuzul.

BĂLĂNOIU: — Dacă mîncam friptura noastră, ne costa mai puțin! Și oul de găină?...

IONEL: — L-am spart cînd m-am suit în tramvai!

BĂLĂNOIU: — Aoleu! Și unde-i oul pe care ți l-a dat tanti Lenuța?

IONEL: — Pe ăla l-am spart cînd am coborît din tramvai.

BĂLĂNOIU: — La uite, 2 lei s-au dus pe copcă!

IONEL: — Doi lei pe copcă și un leu pe tramvai! Dar merită banii, că erau ouă proaspete.

BĂLĂNOIU (leșinat): — Și mi-e o foame! Auzi, sună telefonul. Să văd cine e. Alo!... da... cine e? Stamate? Cum?... Îmi aduci să semnez adresele pentru Suceava, Constanța și Timișoara? Ce, ești nebun? Și cu pietrișul nostru ce să facem? Și noi avem nisip! Trebuie să luăm nisipul de la tanti Didina... asta... vreau să spun, de la Constanța?... Avem și noi nisip... Ce vrei să fac? Oul e mai deștept ca friptura... asta... ca găina... adică... în sfințit... mi-e foame... că mă clatin pe pietriș... asta... pe picioare... Florico! Florico!... Mor de foame! Adu-mi repede nisipul... asta... friptura!... Ai găina aici și-o cauți la Constanța... asta... la Lenuța...

I. AV.

INVESTIȚIA PLUTITOARE

de M. LOPAȘOVSKA

— ... este vorba, tovarăși, de o cât mai judicioasă investire a acestui fond! Să stăm strîmb și să judecăm drept. Ia gîndiți-vă — continuă președintele — ce n-ar fi putut face părinții noștri, dacă ar fi avut asemenea posibilități. Da, vă întreb, ce n-ar fi putut face ei pentru noi? Și fără să aștepte răspunsul continuă:

— Poate că ne-ar fi îngrijit mai bine, în așa fel ca să nu fim obligați a ne trăi copilăria tristă pe maidane, ci în mediul plăcut al creșelor și al grădinițelor. Ei însă n-au avut pe atunci aceste posibilități. Dar noi le avem! Deci să ne gîndim ce trebuie să facem, tovarăși!

— Eu cred — încep zguduit de emoție tov. Marek, — că ar trebui să reparăm măcar în parte nedreptatea de care a avut parte în trecut copilăria noastră — aici tovarășul Marek își șterse pe furie o lacrimă — și de aceea propun să ne construim o cabană în munții Tatra. Dacă prima noastră tinerete a fost atît de necăjită, să ne-o mîngîiem măcar pe cea de a doua. Aceasta este, dragi tovarăși, modesta mea propunere.

— Da, nu e rea — aprobă evaziv tovarășul Kezmarcan, — numai că munții Tatra sînt cam departe. O să ne coste drumul cam mult.

— M-am gîndit eu și la asta — răspunse documentat Marek. Am putea face ca întreprinderea să cumpere un autobuz; în acest caz ar rămîne să rezolvăm numai problema benzinei, deși cred că s-ar mai găsi ceva în fondul nostru și pentru ea.

— Un autobuz? — repetă disprețuitor fostul marinar Paciel. Dacă tot este vorba să cumpărăm ceva, atunci mai bine să ne gîndim la un iaht. De altfel știu eu undeva un asemenea iaht vechi. Poate că nici n-o să ne coste cît un autobuz. Și oricum, un iaht e altceva!

— Asta-i adevărat. Numai că mi se pare cam greu să ajungem cu iahtul în munții Tatra. Totuși, iahtul, cum să spun, are și el farmecul lui — zise Marek începînd să facă unele considerații asupra acestei idei.

— Dacă nu putem ajunge cu vasul în muntii — zise Rybarik, n-avem decît să montăm cabana din Tatra pe malul unui rîu. Și gata!

— Dar nici nu e nevoie de așa ceva! vorbi cu convingere marinarul Paciel. În loc de un iaht, putem să ne cumpărăm un vas ceva mai mare, care să ne servească și drept casă. În felul acesta vom realiza o locuință plutitoare. Așa ceva n-are încă nimeni. Ce părere aveți, tovarăși?

— Mie îmi convine, răspunse Kezmarcan. Cred că este foarte plăcut să vizitezi locurile natale cu vapozașul. Sînt sigur că mi-ar plăcea foarte mult. Ne vom bucura de soare, de apă, ne vom scîlda, vom pescui... Se ivește însă un singur neajuns și anume acela că în partea locului sînt terenuri de schiat și mă întreb dacă putem să cumpărăm articole sportive pentru atîția oameni.

— Mai bine să ne cumpărăm o insulă — fu de părere Rybarik — nu costă prea mult și pentru hochei merită să avem și așa ceva.

— Dacă este vorba să ne înzestrăm casa plutitoare — propuse Marek — să nu uităm nici de vreo 2—3 costume de scafandru. Vara ne vor folosi la diferite experiențe sub apă. Merită să cercetăm tainele apei. Așa, tovarăși, să ne răscumpărăm suferințele copilăriei noastre!

— Tovarăși, eu mă gîndesc — vorbi în cele din urmă președintele — că ar fi bine să ne gîndim și la copilăria copiilor noștri! Știți doar că avem greutăți cu creșele...

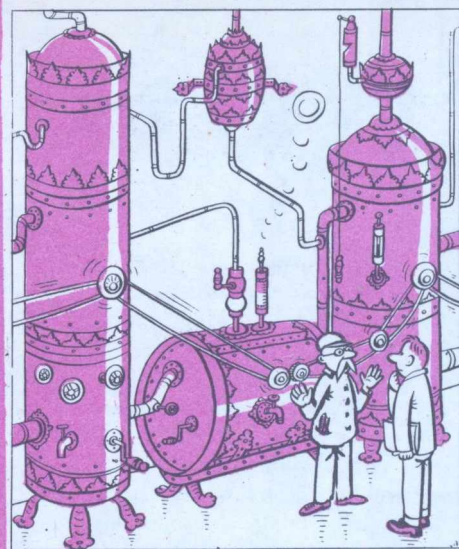
— Desigur! — spuse cu toată seriozitatea Marek, adresîndu-se secretarei. — Munca cu copiii se află în grija dumatiale. Atunci te rog să treci în procesul-verbal al ședinței de astăzi următoarele: „Se dă sarcină tovarășei Putrova să intervină verbal sau în scris pe lângă statul popular ca să înființeze încă șase locuri la creșă și patru la grădiniță, bineînțeles într-o localitate apropiată de întreprindere.”

Trad. de T. HOLBAN

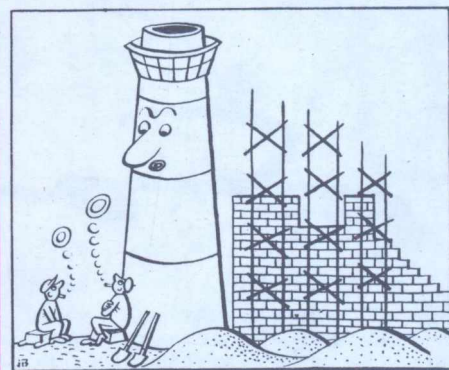
WILIAM WEISSKOPF:

Intrarea din dos a N.A.T.O.

— De ce să mai introducem tehnica nouă, cînd știm dinainte că peste vreo douăzeci de ani se va învechi și asta!

— Tovarăși, terminați-vă lucrul mai repede că și eu aș vrea să fumez.

FĂRĂ CUVINTE

Desene de IOZEF BIDLO

Desen de VIKTOR KUBAL

Să mai spună cineva că umblă după fuste...

Conferință

Despre pat, masă și scaun

Patul, după cum probabil știți și dumneavoastră, a fost prima cucerire casnică, fiind născut din necesitatea omului de a dormi, întrucât pe vremea aceea nu existau încă nici birouri, nici spectacole de estradă și nici chiar conferințe.

Patul a dovedit chiar de la început anumite calități, întrucât chiar din primele zile a reușit să se țină pe propriile sale picioare.

Cu timpul, picioarele patului s-au atrofiat, iar el a devenit divan. Cel care se așeza pe divan devenea pașă. La pașa venea un arab, iar pașa cumpăra pe El-Zorab (vezi Coșbuc, pag. 14).

Ultimul stadiu de dezvoltare a patului este studioul. Spre deosebire de pat, studioul are o față, o ladă și sfiori, pe care le trag unii actori și regizori.

Patul îl găsim de obicei în dormitor, precum și la diverse arme de foc, revolvere sau puști, ceea ce dovedește că pe puști nu-i bine să-i lași să se joace cu patul, că se împușcă.

Al doilea subiect din subiect este masa.

Din capul locului trebuie să precizăm că orice bun gospodar are în casa lui cel puțin trei mese: masa de dimineață, masa de prânz și masa de seară sau Cina, la care cîntă orchestra Arghir Petrescu.

În urma cercetărilor efectuate, s-a stabilit că mesele primilor oameni erau din piatră și erau atât de grele, încît toți sufereau de indigestie. Din aceste motive, masa de piatră a fost înlocuită cu o masă mai ușoară. În felul acesta a apărut restaurantul-lacto-vegetarian.

Ca formă, masa este de mai multe feluri. Ca înălțime, masa trebuie să fie la înălțime. Totuși, se disting două mărimi precise: masa înaltă, folosită la bufetele Express, și masa obișnuită, folosită în expresia „Capra sare masa”.

O formă cu totul aparte o prezintă masa tîmplarului, care se numește banc.

Cînd tîmplarul are mai multe banc-uri, scrie schițe vesele.

Cel de al treilea și ultim obiect despre care vom vorbi este scaunul.

Primele scaune despre care se pomenește în istorie sînt: scaunul Moldovei și scaunul Munteniei. În acele vremuri pe aceste scaune stăteau domnii. Mai tirziu, din politețe, pescane stăteau doamnele, obicei care a dispărut o dată cu apariția tramvaielor.

În evul mediu, în timpul întunecatei înfiziții, apare scaunul de tortură. Ultimele exemplare ale acestor scaune de tortură se mai găsesc și astăzi sub numele de scaune de cinematograful, rîndul trei și patru, cinema Lumina.

Apariția rotilelor la scaun a permis acestuia să devină mobilă cea mai mobilă. Trebuie să evidențiem însă taburetul care, deși nu are roțile, și-a croit singur drum în viață fără a fi împins de la spate, întrucît nu are speteze.

Nu putem termina prelegerea noastră fără a arăta corelația care există între pat, masă și scaun. Aceasta rezultă în primul rînd din însăși scopul pentru care au fost create.

Scaunul poate fi numerotat și vîndut la cinema de două ori. Masa este pentru masaj, iar patul pentru filmele cu Pat și Patachon.

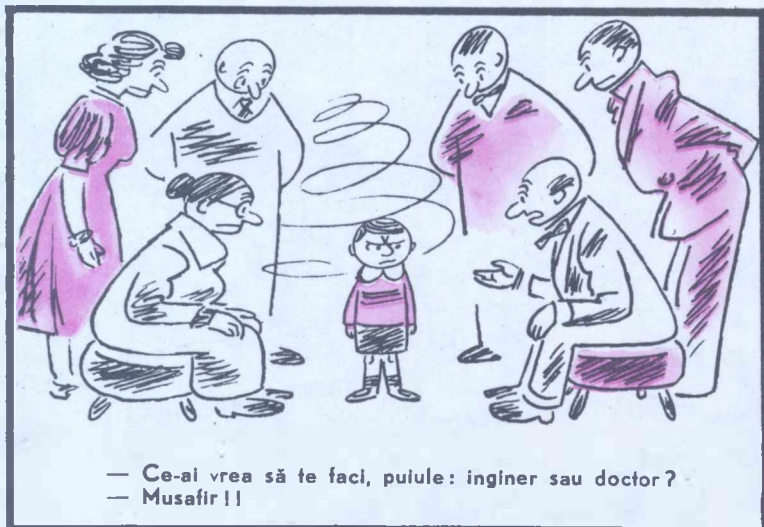
Folosirea lor a dat naștere la expresii specifice. Astfel: cînd te așezi la masă și se spune „poftă bună”, cînd te sui în pat „somm ușor”, iar cînd te așezi pe scaun, și se spune uneori „fii atent, că e de la Mobila Populară”.

De asemenea, să nu uităm că limba literară s-a îmbogățit cu un nou verb, datorită patului, și care se conjugă: eu pat, tu pați, el pate și că orice om priceput este un om cu scaun la cap.

Onorați cititori,

Fiind convinși că modesta noastră expunere a contribuit din plin la îmbogățirea cunoștințelor dumneavoastră, despre pat, masă și scaun, vă rugăm să vă sculați de pe scaun, să nu adormiți la masă și să vă culcați în pat.

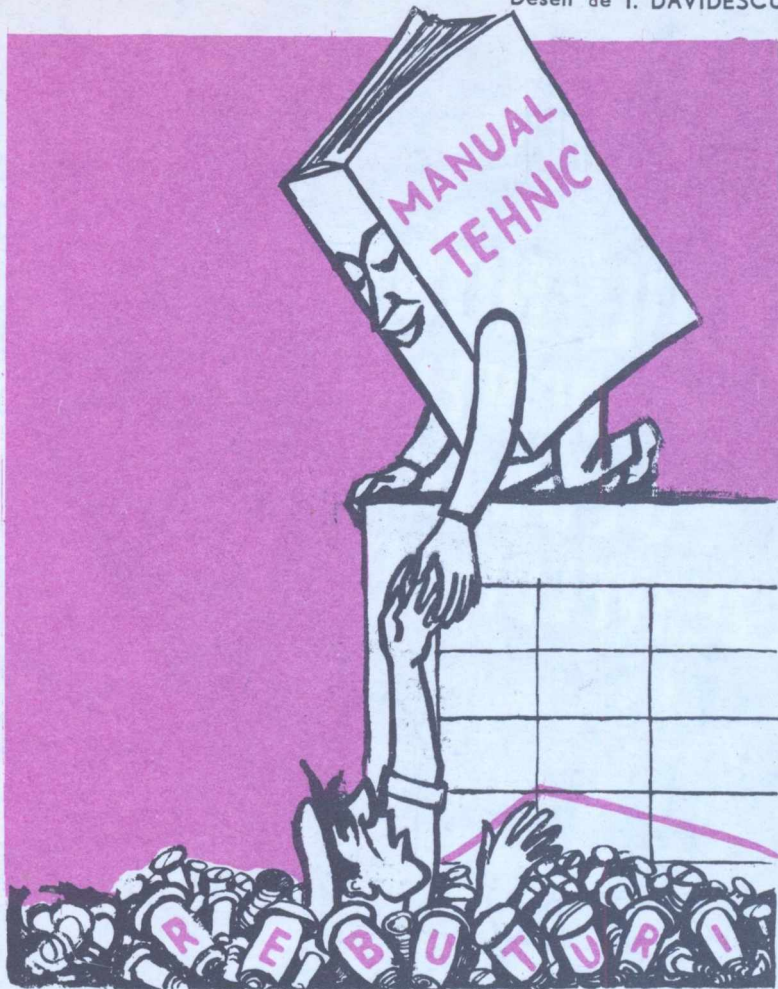
R.M. RĂTESCU și A. LĂPUȘNEANU

— Ce-al vrea să te faci, puile: inginer sau doctor?
— Musafir !!

Desen de A. PAVEN

Desen de I. DAVIDESCU

AJUTOR PREȚIOS

TURNEU ÎN PROVINCIE

„Redacția?... Alo! Da!... Interior 8-4!...
Tovarășul Popescu?... Aștept!... Da!... Te salut!
La telefon e Gică Ionescu de la teatru,
Știi, în problema lojei... Cinci locuri... S-a făcut!
A, apropo! Te roagă directorul s-apară,
Cel mai tirziu poimîine, o notă la ziar,
Pornim pentru o lună într-un turneu prin țară
Și-am vrea, dacă-i posibil... Aldine... în chenar...
Va fi cel mai teribil turneu din carieră...
Să consemnați din vreme acest eveniment...
Întreaga distribuție de la premieră:
Cinci emerși, iar restul actori buni, de talent!
Costumele, decorul?... Grozav!... Montare mare!
Plecăm cu opt vagoane. Cincizeci de figuranți.
Orchestra?... Asta-i bună!... Auzi ce întrebare!
Doi dirijori și nouăsprezece orchestranți!
Cu-asemenea spectacol, cu-o piesă premiată,
Cu o montare demnă de cinematograful,
Cu-atîți artiști de vază, cum n-a văzut vreodată
Provincia, sînt sigur că va rămîne paf!...”

„Tovarășul regizor?... Aici e Gică!... Cine?
Maestrul nu mai pleacă? Nu, nu e greu! — de fel!
Am un băiat, e tînr, dar știe rolul bine!
Îi punem barbă!... Maestrul?... Plecăm și fără el!
O scoatem noi la căpăt!... Nu, nu vă fie teamă!...
Turneul nu se-amină, de ce l-am amîna?
Va fi succes! Sînt sigur. Precis! De bună seamă!
Vă spun eu. Las' că merge-n provincie și-așa!”

„Tovarășe director! Alo!... Dacă-mi dați voie.
În loc să iau orchestra, iau un magnetofon.
Cum?... Figuranți?... Vreo patru! De alții nu-i nevoie
Și cred că-n felul ăsta ne-ajunge și-un vagon.
Decorul? Nu-i problemă!... Doar cele necesare...
O masă, o banchetă, un pom, vreo trei sufite...
Nu, nu aveți motive, zău, de îngrijorare...
Să nu-mi mai spuneți Gică! Provincia înghite!”

„Eu, Gică! Nu prea merge! Nu prea vin spectatori,
N-avem actori. Montarea e cam sărăcăcioasă.
Eu nu am nici o vînd, am spus de-atîtea ori:
Provincia, se știe, azi e pretențioasă!”

ION ATANASIU ATLAS

POVESTE DE DRAGOSTE

*Primii neașteptata lovitură!
Făptura și cu vechii de azur
În cara trândura cea mai dură
Dăduse formei sensul cel mai pur.*

*Întia-oară... (ah, așa-i destinul!)
Am observat-o-n mod întâmplător
Cînd pașii m-am purtat în magazinul
Din colțul străzii, lângă Foișor.*

*Pe loc m-am și îndrăgostit de fată...
Și mă gîndeam anuma cum să fac
Ca să-i ofer cu inima odată
Să dea-mi locuință de barlac.*

*Dar nu am îndrăznit să-i spun aleanul,
Ce vrei, sînt cam timid, sentimental,
În schimb m-am transformat cu tot elanul
Într-un client extrem de punctual.*

*Veneam s-o văd... și-mi cumpăram obiectul,
Sub furtunosul inimii tumult,
Dar în curînd am resimțit efectul:
Iubirea mea costa... costa cam mult.*

*Treptat și garderoba se mărise
Cu opt cravate, șapte cozonaci,
Nouă batiste bleu, cu dungi închise,
Plus șase perii nailon puse-n saci.*

*Îngrijorat de această avalanșă
Care-mi punea impozit pe buget,
Mă blestemam că nu găsesc o șansă
Să stau cu ea de vorbă mai discret.*

*Deci ca s-o văd îmi achitam tributul
Tot cumpărînd la mărfuri fel de fel
Și așteptam înfrigurat minutul
Cînd ea îmi întindea un pachetel.*

*Oh, ceas de bucurii neașteptate,
Azi m'ai purtat pe acolo mai tîrziu
(Era aproape șapte jumătate)
Cînd ea mi-a spus, cu glasul-i argintiu,*

*Că nu mai are-n galantar cravate
Și ca s-aducă-acum din magazie
Nu mai e timp... și să trec mîine, poate
Găsesc nuanța mov-liliachie.*

*A doua zi mi-am încercat norocul
Din nou cu consecvența mea firească
Cînd iar mi-a spus că terminase stocul
Și n-are timp acum să-l înnoiască.*

*Întrezării ideea salvatoare:
(Ca să mă supăr nici nu m-am gîndit)
Dacă o vizitez mai spre plecare
Am mai puține șanse-a fi servit.*

*Deci astfel pot să-mi văd mereu iubirea,
Chiar dacă-ar ține așa un șir de ani,
Ah, cît de mare-mi este fericirea!
Și mai ales că nu mă costă bani.*

ION RUȘ

SĂ LUĂM TAURUL DE COARNE!

Întors de la ședință, tovarășul Susan se prăvăli inert în fotoliu, ascultînd cum îl sîcîie glasul propriei lui conștiințe:

— Așa-ți trebuie, Susane! Ești un zevzec! Ești un papă-lapte!

— Sînt un zevzec! Sînt un papă-lapte! — aproba Susan fără comentarii, ca nu cumva să se pună rău cu glasul conștiinței. Sînt un gură-cască. Bine au zis cei care m-au criticat la ședință! Numai un molîu ca mine putea răbda să vadă fierul vechi prăpădindu-se în curte, în timp ce brațele bravilor mineri asudă în adîncul pămîntului pentru fiecare gram de fier.

Sub povara imaginii, tovarășul Susan se ghemui în scaun, timorat de propriile lui idei.

— Cine va face ca mine, ca mine să pățească! — răcni el, tragic ca Boris Godunov în finalul actului IV. — Așa ceva nu poate rămîne nepedepsit. Singur mă voi pedepsi. Numai să găsesc o pedeapsă corespunzătoare. În evul mediu, ar fi fost simplu: mă duceam la mănăstire. M-aș fi călugărit și tot restul vieții m-aș fi rugat pentru sufletele păcătoșilor care risipeșc metale feroase și neferoase. Nu este o pedeapsă prea constructivă, dar e exemplară. Te lecuieste pe viață de lipsuri în muncă. Nici arderea pe rug nu era rea. Picam pe mîna inchiziției și, cît ai zice pește, mă trezeam scrum. Aveai de unde alege o pedeapsă zdravănă în evul mediu! Acuma, ce pedeapsă să găsesc? Am găsit: îmi dau demisia! E o pedeapsă grea pentru mine. Dar tot nu e destul de grea. Am alta, mai tare: nu-mi dau demisia. Să repar singur tot ce-am stricat. Am să recuperez într-o zi tot fierul ignorat într-un an. La prima ședință, voi lua cuvîntul și-mi voi face o autocritică.

Cu o umbră de curaj în suflet, tovarășul Susan îndrăzni să se fixeze mai bine în scaunul său.

— Fără șovăire — urmă el — voi pune degetul pe rană! Da, voi spune, am greșit! Eu sînt vinovat că nu s-a recuperat fierul vechi! Eu sînt vinovat că, în loc să iau taurul de coarne și să ducem fierul la topit, m-am culcat pe o ureche și acum iată unde am ajuns!

Ca într-o viziune fantastică, tovarășul Susan se vedea în chip de toreador învins, căzut sub loviturile coarnelor de taur și culcat, într-un lac de sînge...

— Nu! — răcni el ferm — încă nu sînt la pămînt! Sînt vinovat, dar taurul încă mai poate fi luat de coarne! Și-l voi lua. Singur voi duce fierul la topit, singur, ca să vadă toți că nu mă sperii eu nici de taur, nici de fier, nici de alte greutăți pe care singur le fac și singur le desfac. Na!

Și iarăși se opri tovarășul Susan, mirat el însuși de hotărîrea lui dîrză.

— Ce înseamnă singur — se întrebă. E relativ. Nu există ideea de singur absolut! Nimeni nu e singur. Toți trăim în colectiv, și colectivul mă va ajuta cînd va fi să luăm coarnele de taur și să ducem fierul... vreau să zic, cînd va fi să luăm fierul de coarne și să ducem taurul la topit... adică, mai bine zis să lăsăm taurul dar să luăm coarnele... na, că iar am încurcat-o, dar asta n-are nici o importanță, pentru că colectivul mă va ajuta să mă descurc. Există chiar o sarcină pe linie de tineret să se recupereze fierul vechi. Iar dacă nu s-a recuperat încă, e vina tineretului. Dar să nu se spună că fug de răspundere. Recunosc vina mea în chestiunea asta în care e vinovat tineretul. O vom remedia împreună. Singuri, singurei...

Își răsuca o țigară.

— Adică, vorba vine, singurei. Trăim în colectiv. Un ajutor va veni și de la tovarășele noastre, care încă de la Ziua Femeii de anul trecut și-au luat angajamentul să facă economii. Munca femeilor nu trebuie disprețuită. N-avem dreptul să refuzăm ajutorul lor. Cu toții laolaltă vom repara această mare greșeală a mea, și vom da fierul vechi la topit. Dar parcă numai tineretul și femeile formează colectivul? Toți membrii de sindicat. Toți au sarcină să se preocupe de problema recuperării. Iar dacă pînă acum nu s-au ocupat îndeajuns, asta este și o vină a lor. Poftim, au ocazia să și-o remedieze. Să ne ajute. Și nu numai membrii de sindicat. Și pionierii pot da un ajutor. Îi învață la școală să adune fier vechi și plante medicinale. Îi voi primi și pe ei să mă ajute, pentru că numai prin ajutorul colectivului voi putea răspunde...

Aici firul ideilor fu bruscat de un oarecare subaltern, care, deschizînd ușa, pătrunse cu respect în biroul șefului de serviciu:

— Ce facem acum, tovarășe Susan?

— Cu ce?

— Cu fierul vechi. Dacă l-am strînge...

— Cine să-l strîngă, tovarășe?

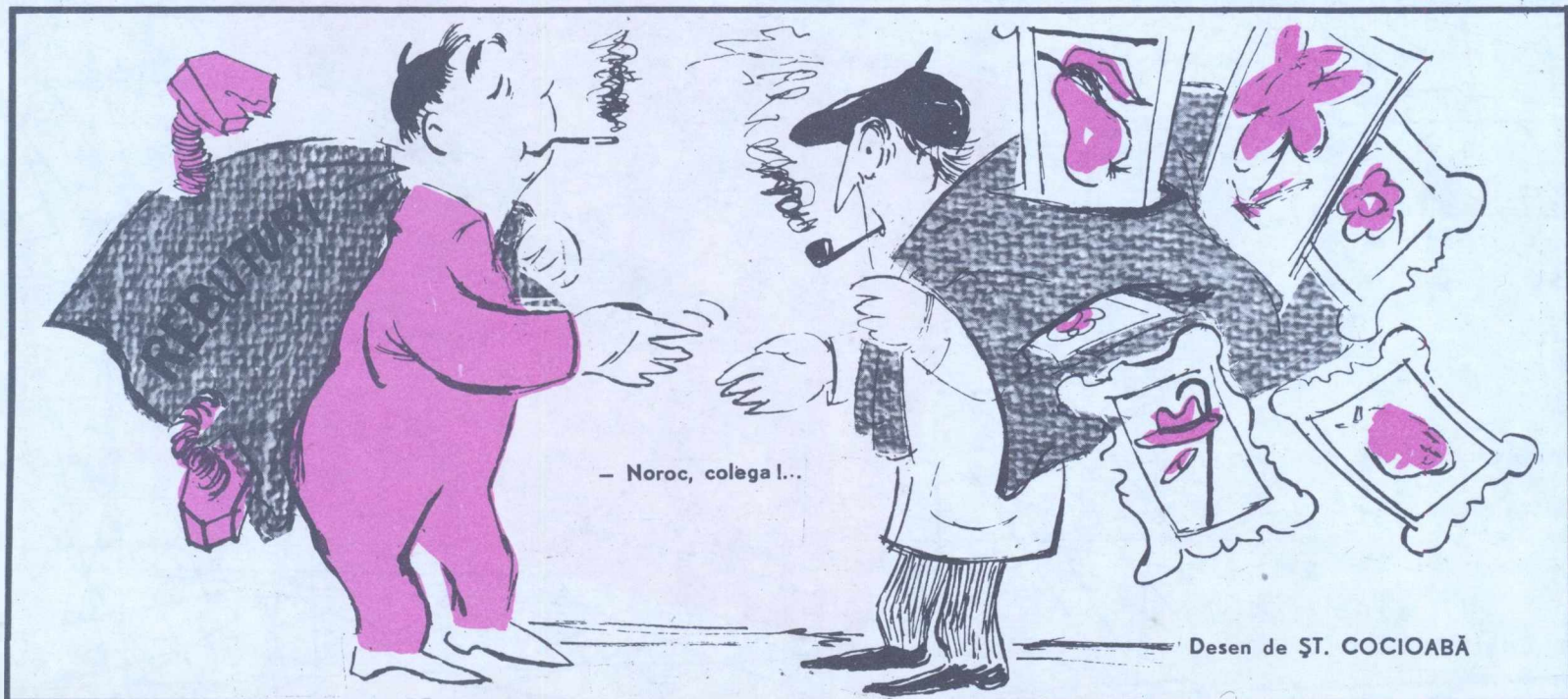
— Noi. Așa s-a arătat...

— Da' ce sîntem noi, serviciu de strîns fier vechi? Tineretul ce grijă are? Dar femeile? Dar sindicatul? Dar pionierii? Să nu fugă pionierii de răspundere, auzi! Nu mă las eu intimidat de o critică despre care vom mai vedea încă dacă e justă sau nu!

Și, în timp ce subalternul ieșea consternat, tovarășul Susan își frecă mîinile mulțumit:

— Așa da. Cred că de rîndul ăsta am luat taurul de coarne!

VICTOR PIȚIGOI

Desen de ȘT. COCIOABĂ

DIN ZONA DOLARULUI

Fapte ultraseurte

O fabrică din Italia a pus în circulație chibrituri purtând pe cutie etichete cu insigne fasciste. S-a dat și o explicație: au vrut să valorifice un stoc „uitat“ mai demult în depozit. Respectiva fabrică de chibrituri se joacă cu focul!

* *

Guvernul belgian a hotărât să reducă prețul curentului electric. Dar, ca să nu iasă prea păgubit, guvernul nu l-a redus pentru toată lumea. L-a redus numai pentru cei care folosesc înalta tensiune. Și cum toată lumea folosește joasa tensiune, rămân să beneficieze de reducere numai proprietarii de fabrici, unde tensiunea înaltă este absorbită de instalațiile industriale. Cât privește consumatorii obișnuiți, dacă vor negreșit să consume curent la tarif redus, nimeni nu-i poate opri să-și cumpere fiecare câte o instalație industrială și să facă ce vrea cu ea!

* *

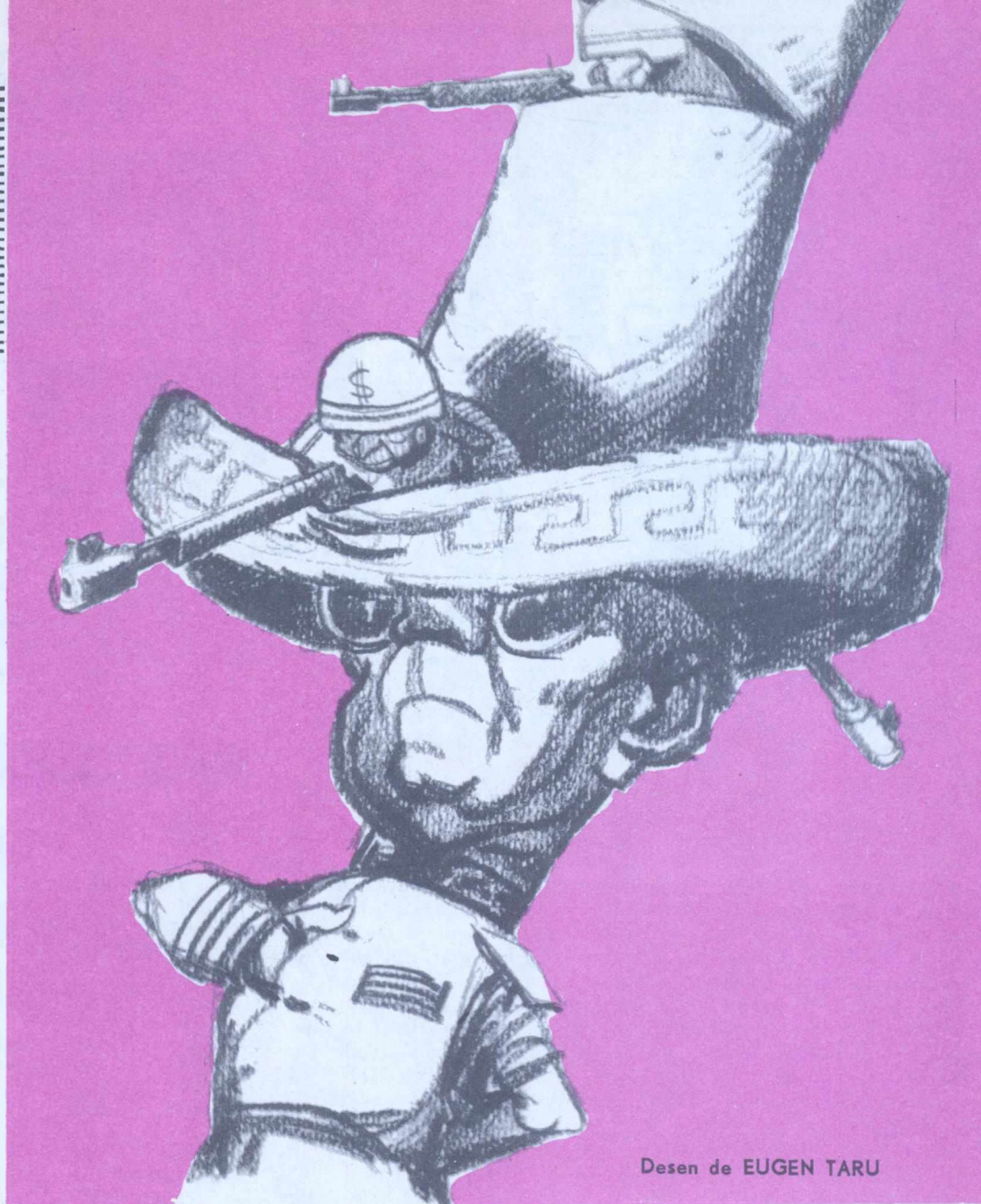
M. Gilson, ministrul belgian de război, a făcut o reducere a cheltuielilor militare și de înarmare ale Belgiei: a redus numărul fanfarelor militare de la zece la șase. Nu se știe încă ce se va face cu fondurile economisite în acest fel. Unii sînt de părere că se vor face mai multe bombe...

* *

În Berlinul occidental, un număr mare de magistrați de-ai lui Hitler ocupă și azi diferite posturi oficiale. În ciuda numeroaselor proteste ce se fac mereu auzite, autoritățile n-au luat nici o măsură. Se vede că acolo Justiția nu e legată numai la ochi: e legată și la urechi!

* *

Pe Brooklyn-street, un grup de copii s-a jucat de curînd „de-a războiul... rece“. Jocul a început printr-o interesantă experiență cu o nouă armă descoperită de ei într-o magazie a părinților: soda caustică. Experiențele cu noua armă nu s-au desfășurat nici în Sahara, nici în vreun atol de pe ocean. Experiențele s-au desfășurat pe pielea unui tînăr negru de 17 ani, care tocmai trecea pe stradă. După cum precizează un purtător de cuvînt

Desen de EUGEN TARU

TRUJILLO: — A spus cineva, ceva?!

al „grupului“, experiența a reușit, iar negrul a fost grav rănit la față. Victime ome-nești nu s-au înregistrat...

* *

Trei ani a durat ancheta condusă de poliția din Milano pentru a stabili cauza morții muncitorului Zennaro, decedat la 10 octombrie 1956. Și, în sfîrșit, după trei ani de „anchetă“, poliția a trebuit să spună adevărul: muncitorul a fost ucis „din greșeală“ de către... unul din polițiști. Nu se știe dacă polițistul care a „greșit“ va fi cumva judecat și eventual condamnat. Și, în cazul afirmativ, nu se știe cît vor dura aceste proceduri. Dar, ținînd seama de durata anchetei, poate, pînă la condamnare, polițistul vinovat va muri de bătrînețe...

* *

Tînăra algeriană Fătoma Rabaine a fost arestată la Alger pentru că își căuta soțul dispărut. Ce se întîmplase? Soțul „dispăruse“ reținut de autorități, iar autoritățile n-aveau nici un chef să dea socoteală celei care îl caută. Așa că acum a „dispărut“ și soția!

CE ATÎRNĂ GREU ÎN BALANȚA
JUSTIȚIEI DE LA BONN

Desen de H. GUTTMAN

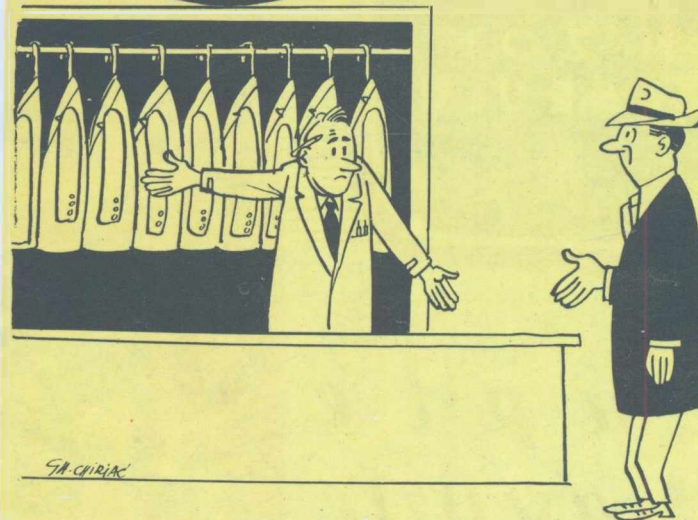
Desen de PALL

— Ce te miri? Am făcut doar importante economii și am redus și prețul de cost...

Desen de GH. CHIRIAC

CONFECȚII
CU PLATA
IN RATE

Unele magazine care vând confecții cu plata în rate nu sînt aprovizionate cu toate mărimile solicitate.

— Nu avem măsura dv...
— Probabil că și măsurile se aduc în... rate!

„PROBLEME”

Gogu Tontoroi era nedumerit. „Goguță, i-a spus nevasta, du-te și cumpără... „Goguță”, șopti el și înduioșat sughiță melancolic. Să cumpere, ce să cumpere?... Lîngă bufet: Alimentara... Tutungeria... Aprozarul... Să cumpere, ce? Asta-i problema... „Gogule, du-te și cumpără... Gogule, du-te și taie niște lemne”... Gogule-n sus, Gogule-n jos... Ce-i asta? Concediu recreativ sau corvoadă?... Sughiță cu năduf. Picioarele, în semn de protest, au executat o mișcare complicată de dans, verificînd încă o dată cunoștințele în materie de echilibristică acumulate de Gogu în decursul întregii sale cariere. În fața bufetului cine-l strigă? Mișu... „Servus, Gogule!”... „Servus, Mișule!”... „Gogule, fac cinste”... Dă Mișu o bere... Dă Gogu o bere... Dă Mișu o țuică... Dă Gogu o țuică... Dă Mișu, dă Gogu... „Ce, Gogu-i calic?... Nu, Gogu nu-i calic”...

Vrînd să-și întărească afirmația începu să se scotocească prin buzunare, încercînd pașii valsului lent abia înfiripat. „Nimic, conchide sughițînd dezamăgit. Nimic”... Resemnat, încearcă să cînte „Pavele, mînca-te-ar boala”, pe melodia marșului funebru de Chopin, înlocuind pe Pavel cu Gogu. Nu merge. S-a lăsat păturaș. Ce să cumpere?... „A naibii nevastă... Pardon”... Ce să spună?... A fost să cumpere ce a spus... N-a găsit... A fost la Alimentara... A fost la Aprozar... A fost și la tutungerie... Nu este... S-a terminat... Inventar... Ce, nu s-a mai văzut?... Argumentele erau într-adevăr convingătoare, sughiță satisfăcut. Gogu atîta vrea: cămin liniștit... Și nevasta atîta știe: să se certe... O să spună că-i un bețiv... Gogu bețiv? Nu, Gogu nu-i bețiv... Bea cîte o dată, așa, la zile mari: ca tot omul... Sughiță inocent. Oare drumul de la bufet la domiciliu este mai lung decît drumul de la domiciliu la bufet? Gogu sughiță nedumerit: na, altă problemă...

ION PASCU

ȘTAFETA...

Desen de N. GEORGESCU

— Nu vrei să-mi faci un serviciu?... Nevastă-mea m-a trimis să-i fac cumpărăturile în ultima clipă!!!

EPIGRAME • EPIGRAME

Unui fost inspector care primea șperț

*Tu cu ardoare-ai susținut
Că cinste nu ți s-a făcut;
Și-ntr-adevăr s-a dovedit
Că nu erai de loc... cinstit.*

I. L.

Unei femei excesiv fardată

*Pe față-ți pui atîta fard,
Cînd te-arăți pe bulevard,
Că adeseori e cazul
Să-ntrebăm: „Unde-i... obrazul?!”*

Unui palavragiu

*Chiar munții s-ar simți-n putere
Să îi sfărîme, de i-ai cere!
Doar ce nu poate el să facă
E-un lucru simplu: să mai tacă...*

G. Martiniuc
Botoșani

Revanșarii vestgermani de la Bonn duc tratative pentru fabricarea de arme atomice în Argentina — pe terenurile din Țara de Foc.

*Cică mai discret fiind locul
Au ales Țara de Foc,
Spre-a nu fi văzuți de loc
Cum se joacă ei... cu focul!*

V. F.

Unor ingineri proiectanți care nu se preocupă de reducerea consumurilor de materiale.

*În loc de alte lămuriri,
ei fac proiecte de clădiri.
Eu le propun să facă și
proiecte de... economii.*

Doi studenți

*Un singur lucru îi desparte,
după umila mea părere:
unul e însetat de carte
cel'lalt e însetat de... bere.*

Unui baschetbalist care își neglijează învățătura

*„El este bine antrenat!
(un mucalit îi ține partea)
Nu vezi? S-a specializat
la coș s-arunce numai... cartea”.*

Unor fotbaliști care încalcă disciplina sportivă

*Oricîte goluri au înscris,
eu am convingerea deplină
că nu e unul mai precis
ca „golul” lor din... disciplină.*

Mircea Codrescu

Unui medic care pretinde bani bolnavilor pe care îi tratează la spital.

*Nici o boală n-o tratează —
Procedul e bizar —
Pînă cînd nu-i operează
Pe bolnavi la... buzunar!*

În Turcia, prețul mărfurilor e în continuă creștere.

*Deși prețul mărfii crește,
Reflectează cititorii,
Echilibrul se menține
Fiindcă scad... consumatorii!*

Avis

Unui ospătar

*!?! vezi pe ospătaru-acela?
Mi-a spus — naiv ca un copil —
Că nu servește prompt clienții
Să nu se creadă că-i servil.*

Unui „original”

*Salariul cînd l-a încasat...
El banii nu și i-a mîncat...
(Oricine astfel proceda!)
Și-atunci a preferat să-i bea.*

Unui leneș

*Cineva ieri l-a-ntrebat
Ce-a făcut de s-a-ngrășat...
A răspuns cu șiretlic:
„N-am făcut, neică, nimic”.*

Unui fotbalist

*Ce-ți spun eu, o spun cu rost
(Adevărul nu așteaptă!)
N-ai jucat extremă dreaptă,
Ai jucat extrem de prost.*

Epitaful unui zgîrcit

*Răposatul — un zgîrcit —
De durere a murit;
Sujetul pe cînd și-l da
Tremura că dă ceva.*

Florin Caragea

EPIGRAME • EPIGRAME

UNUL CARE O SCALDĂ...

Din clipa când a sărit din mașina care l-a adus la Gospodărie, ne-am dat seama că noul inginer agronom este un om energetic.

Primul cuvânt pe care l-a rostit a fost: „Apă!” Pe urmă a adăugat: „Roșii!” I-a adus careva un pahar cu apă. Inginerul a izbucnit într-un ris sonor de om sănătos și bine dispus:

— Apă multă, fraților!

I s-a adus o căldare cu apă. Iar a ris:

— Apă pentru baie, fraților, că-i pîrjol.

Era în iulie. Ardea soarele. Ardea și pămîntul, că nu prea plouase. Am înțeles că vrea să facă o baie care să-l răcorească.

— Numai de că! Avem cadă mare.

— Mare fără cadă n-aveți? a ris el voios.

— Cum adică?

— Vreau să mă scald, oameni buni. Și cînd mă scald, vreau mare, fluviu, ocean... să înot, să mă zbungui în voie.

În sat n-aveam mare și din cauza asta nici fluviu nu aveam, că n-ar fi avut în ce să se verse. Aveam un râuleț. I l-am pus la dispoziție.

— Aveți rîu? Chiar aici?

— Aici, tovarășe inginer. O azvîrlitură de băț.

În două minute nu mai erau roșii în farfurie și nici inginer în cameră. Omul s-a dus să se scalde. Ne-am dus și cîțiva dintre noi, nu ca să-i ținem de urît, ci ca să-i vorbim de nevoile Gospodăriei și de intenția noastră de a folosi apa rîului la irigat pămîntul,

mai cu seamă că ne cam lovise seceta și pămîntul se arăta însetat.

Dar n-a fost chip să-i vorbim. Omul avea două pasiuni: salata de roșii și apa. Cum începea să vorbească despre roșii și vitamine, o aducea frumos din condei, vorbind despre primele așezări omenești pe marginea apelor.

Noi, cu nevoile noastre:

— Așa ne-am gândit și noi, tovarășe inginer. Să facem niște canale, pentru irigație, că deh... seceta de anul ăsta ne-a cam lovit...

El, cu ale lui: că omul are nevoie de un litru și jumătate de apă pe zi, că romanii aveau un sistem foarte bun de irigații, că sumarieni înotau în belșug pentru că aveau și ei irigații...

Pe urmă se pornea pe înotat și noi îl așteptam să iasă din apă. Cînd ieșea, mîncă salată de roșii și nu ne lăsa să aducem vorba de irigarea de care aveam noi nevoie. Vorbea de aceea a fenicienilor. Era tobă de carte. Știa curenții pe dinafară: curentul Kuro-Shivo, curentul Labradorului, aluviuni, marea și cîte și mai cîte.

— Mie dați-mi salată de roșii și apă și nu mai am nevoie de nimic!

Ne venea să-i facem și noi o salată și să-i spunem:

— N-ai nevoie dumneata, dar noi avem nevoie! Avem nevoie de irigații!

Cînd să ridicăm problema la ședință, ne-am pomenit că ne ține o conferință despre „Circulația apei în natură”. S-a ridicat președintele și a spus:

— Dar pe la noi n-am putea s-o facem să circule? Că doar rîu avem la nas.

Ne-a răspuns că dacă ai apă, faci bazine, lacuri artificiale, baraje... Și iar a adus-o cu fenicienii, sumarieni și romanii.

Un brigadier din Gospodărie s-a ridicat hotărît:

— Tovarășe inginer, dumneavoastră mîncăți salată de roșii, dar mult n-o să mai mîncăți, că cu seceta de anul ăsta s-au isprăvit repede. Noi avem rîul la doi pași... Lăsăm să treacă norocul pe lângă noi?

A ris inginerul:

— Păi dacă n-aveți apa asta prin apropiere credeți că mă mai prindeți pe aici? Eu, fără apă, ca să fac baie cum îmi place mie, nu pot să trăiesc. Apa și roșiile m-au ținut aici.

Dacă am văzut noi cum stau lucrurile, mai ales că roșiile se terminaseră, am terminat-o și noi cu tovarășul inginer. Nu l-am mai ținut, măcar că numai roșiile se terminaseră, nu și apa.

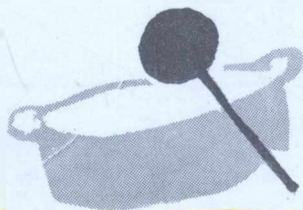
A venit alt inginer agronom. Ne-a ținut o conferință despre hidroameliorații, a mai mîncat din roșiile cîte mai rămăseseră, a început să măsoare, să sape, să socotească... iar a mai mîncat... și anul ăsta n-o să mai stăm toată ziua cu ochii după vrăbii și după ciori — că avem apă din rîu, apă care satură pămîntul.

Se scaldă și inginerul ăsta nou, dar n-o scaldă ca celălalt.

S.M. RUSU

COLȚUL

GASTRONOMULUI

Cum se prepară... un copil rău (model)

Dragele mele și dragii mei,

Se pune o bunică care-și iubește atît de mult nepoțelul (care ar putea avea și 25 anișori) încît îl scutește de trezit, sculat, îmbrăcat, pieptănat, periat, lustruit pantofi, ca să nu mai vorbim de cumpărat franzele, caiete sau abțibilduri sau (doamne ferește!) de făcutul patului, tăiatul lemnului etc. etc.

Apoi se adaugă o mămică, mămicuță sau mămicică ori pur și simplu „mamy” care are grijă de porția zilnică de 10—100 acadele, 5—10 ciocolate, 20—200 alte surprize și 1294 pupicuri indispensabile pentru viitorul viitorului doctoraș savant, pianist cu renume mondial ș.a.m.d. În plus, e recomandabil un tătîc (păpic, papa, papy) în cantitate moderată (e foarte ocupat

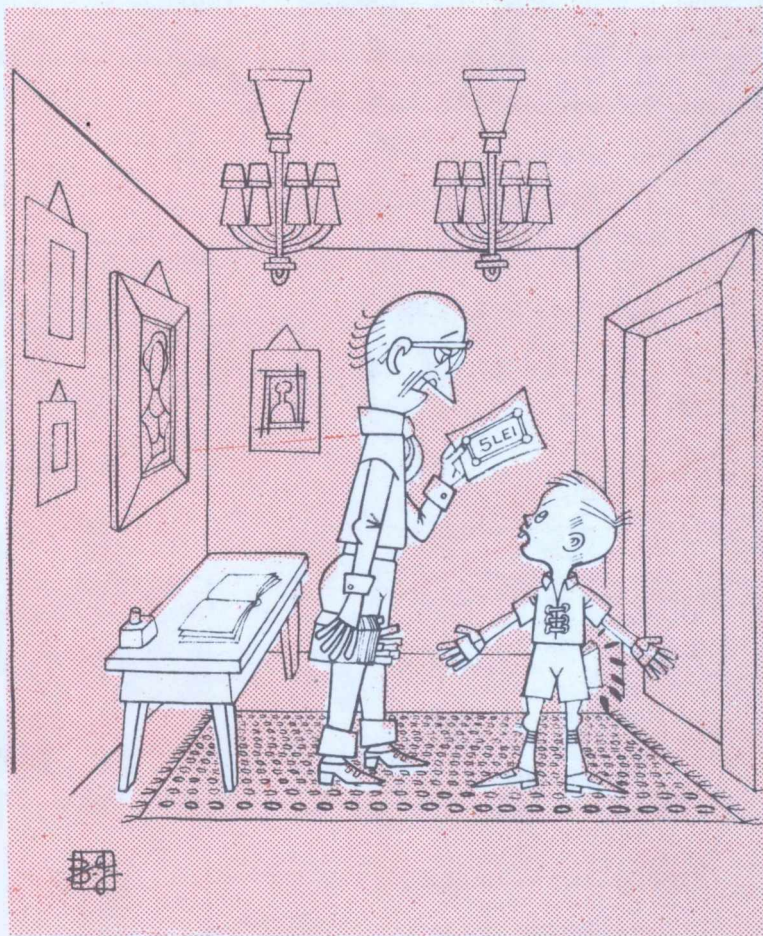
între orele 8 și 23) care în timpul liber dă îndrumări mămicii, bunicii și copilăreului cum îi spune mama cînd se supără și-l pîrăște la taty, iar cînd cazul se dovedește fără nădejde, salvează situația cu o bătaie care nu-l face pe cel mic să se simtă chiar ca în sînul lui Avram care, de dragul educației și-ar fi pus copilul în foc după dictonul „fă-mă tată cu noroc și aruncă-mă în foc”

Condimente recomandăm: unchi, mătuși, amici, uimiți de precocitatea și talentele nepoțelușului și pe care trebuie să-l laude și să-l sărute între 30—40 ori în primele 5 minute ale vizitei cu continuarea în ultimele 20—135 minute înainte de a asculta pitorescul repertoriu de înjurături (auzite de la cei citați mai sus) al viitorului mare muzician, savant, doctor-chirurg sau după cum doriți dumneavoastră.

Închei, dragele mele și dragii mei, și vă urez dispoziție bună după proverbul „Ce gătești, aia mîncîci”

Tușicuța Aglăișoara
p. conf. I. LAN

LOGIC

— Trebuia să-mi aduci restul la țigări 20 de lei și mi-ai adus numai 5!

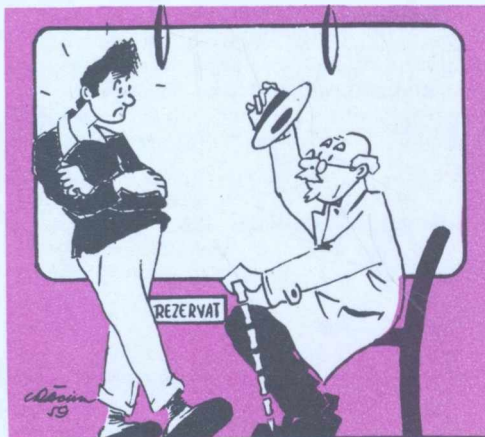
— Știi că sînt slab la aritmetică; altfel de ce te-aș fi pus să-mi faci problemele...

Desen de BENEDICT GĂNESCU

— Văd că ai mărunt. De ce nu-mi dai restul la bani?
— Păi dacă-ți dau dumatiale, la ceilalți ce le mai dau?

IN TRAMVAI

— Scuzați, dacă v-am ocupat locul!

Desen de C. CRĂCIUN

FABULE
PITICE

Vulpea

Subțirică și isteasă,
Când ieșea din cotineasă
A surprins-o-n fapt Grivei
Și-a fost vai de blana ei!
Alergând prin bădătură,
S-a jurat că nu mai fură
Și, de bine ce-a scăpat,
Zău, pe-acolo n-a mai dat!
...Umblă-acum să-și facă rost
Unde-i cîinele mai prost!

Pocnitorea

Care dintre noi nu știe
Pocnitorea de hirtie!
Fără țevă și trăgaci,
Bagă toți căței-n draci...
Cînd schelălăie potaia,
Zici că-i tun sau altă aia.
Dar vecinul ieri mi-a spus că
N-a ucis măcar o muscă!

STELIAN FILIP

— Unde-i Ciorani?
— A, nu-i departe. E o comună în raionul Cricov.
— Ce să fac acolo?
— Să vizitezi G.A.C.-ul „Ștefan Gheorghiu”.
— Și pe urmă?
— Să scrii ce-ai văzut. Drum bun!

La Ciorani

— Bună ziua! Am venit să...
— Știu! Ați venit să vă interesați de unele...
— Da! Exact! De unele... De exemplu, ce rezultate ați obținut la producția de miere?
— Două!
— Două rezultate?
— Nu, două kilograme miere de stup.
— Atît de puțin? Gospodăriile vecine au scos 9—12 kg de stup.
— Ele au albine harnice. Ale noastre sînt tare leneșe. Să vedeți ce încet zboară, să vedeți ce greu se hotărâse să iasă pe... teren. Pînă apucă ele să ia drumul florilor, albinele de la celălalte Gospodării culeg tot nectarul. Noi ce era să facem? Dacă erau oi sau vaci le minam de la spate. Dar cu albinele nu se poate. Știți, acul...
— Cu alte cuvinte, situația cu mierea la dv. e cam... amară!

— V-am spus că vina o au numai albinele. Cînd ne ducem la ele să le cerem miere, ne dau mai mult ace. Cu ce ne-ați putea ajuta?

— Cu... țepi!
Va să zică la celălalte Gospodării e miere din belșug — pe cînd la G.A.C.-ul din Ciorani e belșug de... scuze!

Igiena

— Se aplică strict regulile de igienă la mulsul vacilor?
— Se! La noi, după ce mulgem vacile, laptele se toarnă cu grijă în vase.
— Curate?
— Ca paharul!
— Dar uite, alea de colo sînt murdare al naibii!
— Caz rar, tovarășe. Nu știu cum s-a nimerit tocmai azi. De obicei sîntem anunțați cînd ne vin oaspeți. Dv. ați venit pe neașteptate, așa ca „Omul care aduce ploaie” și insistați cu întrebările ca „Femeia îndărătnică”.
— Tovarășe, cred că faceți o confuzie. Nu sînt nici „Omul care aduce ploaie” și nici „Femeia îndărătnică”. Sînt... „Ziaristii”...

Vițelul

— O, tare-i drăgălaș! Dar uitați-vă cum tremură. Îi e frig. Nu?
— Nu! E emoționat. S-a născut azi-dimineață și nu cunoaște încă bine pe ce... lume e!
— Eu cred că tremură pentru că aici, între iesle și geamul ăsta spart unde a fost așezat, e un curent... alternativ. Ba rece,

ba foarte rece. De ce nu-l transferați într-o încăpere încălzită?

— N-avem.
— Uite aici, la capătul grajdului, văd o încăpere unde s-ar putea înjgheba un adăpost potrivit pentru vițelii nou născuți.

Aveți dreptate. Dar spațiul respectiv nu este amenajat.

— Și cine vă împiedică să-l amenajați?
— Nu ne împiedică nimeni, tovarășe. Atît ar trebui. Nu ne cunoașteți. Cum dăm de unul care ne pune bețe-n roate, luăm măsuri...

— Dar cu vițelul cum rămîne?
— Cred că... rămîne. Nu vedeți ce voinic este?

La maternitate

— Ei da! Maternitatea asta pentru scroafele gestante este o realizare. Dar unde sînt?...
— Afară! Se bălăcesc în noroi ca... porcii. Nu vor să se... interneze.

— Trebuie luate din scurt și aduse la maternitate.
— Nu putem. Dacă țipăm la ele s-ar putea speria și...
— Într-adevăr, nu e bine să le speriați, dar o soluție pentru a le aduce la maternitate, cred că se poate găsi.

— A! Am găsit. Simplu de tot. O să luăm scroafele fără să țipăm la ele și o să le aducem la maternitate.
— Bravo! Păcat însă că pînă acum nu v-a venit ideea asta atît de bună!

— Ușor de spus. În problemele delicate trebuie să gîndești mult. Și dacă o să gîndim toată ziua și toată noaptea cine o să se mai îngrijească de scroafe?

După ce am terminat vizita mi-am luat rîmas bun și am plecat cu speranța că în curînd vor... pleca și lipsurile.

DAN MANOLESCU

INOVATORUL

Desen de AL. CLENCIU

— Acesta este prototipul unui dulap pentru... birocrăți.

Obiectul: Geografia
Subiectul: Chiulangiul
*Tu verifici personal
Că pământul e-n mișcare,
Căci observi că la oral
Ți-a fugit de sub picioare!*

Obiectul: Hidroameliorații
Subiectul: Leneșul
*Ți-am văzut, drept ipoteză,
Fruntea plină de șiroaie...
Cîte-un strop pica pe teză,
Și-o făcea... apă de ploaie!*

Obiectul: Geologia
Subiectul: Cosmopolitul
*La o temă azi în vogă
Ar răspunde fără-ocol...
Este vorba de o rocă
Denumită... Rock and roll!*

Unui carierist
*După felul cum se zbate,
Toată mîna-i numai... coate!*

Unui bulevardist cu plete lungi
*E-o carență la mijloc,
Păru-i crește, el... de loc!*

Epitaf, unui ceasornicar nepriceput
*Ceasul nu i-ar fi sunat,
Dacă el l-ar fi... lucrat!*

SIG. HOROVITZ

CÎT COSTĂ 2 LEI ȘI 10 BANI

În aparență 2 lei și 10 bani costă...
2 lei și 10 bani. În realitate, costă ceva mai mult.

Întîi, costă... timp. Pe noi ne-a costat timpul trebuitor spre a calcula, iar pe cititori îi va costa timpul necesar spre a citi cele ce urmează:

„Vă credităm cu lei 2,10”

Uzina metalurgică „Unirea” din Cluj, piața Jdanov nr. 3, a trimis Întreprinderii regionale de auto-transport din Oradea, parcul Lenin nr. 29, o adresă în care îi comunică faptul că îi datorează suma de 2,10 lei, cu care o creditează în cont.

Costul trimiterii recomandate a adresei de mai sus: 1,55 lei.

Salariul dactilografei care a scris adresa: 0,34 lei.

Costul mandatului poștal cu care vor fi trimiși banii: 0,25 lei.

Costul taxei poștale de mandat: 0,10 lei.
Înregistrarea operațiilor contabile la ambele întreprinderi (timp de cîte circa 5 minute): 0,34 lei.

Costul a două fișe analitice (una la furnizor, alta la beneficiar): 0,20 lei.

Total 2,78 lei. Deci zicem: $2,78 + 2,10 = 4,88$ lei. Adică spre a se comunica o datorie de 2 lei și 10 bani, se cheltuiesc... 4 lei și 88 bani.

„Majorări de... 0,96 lei”

Alt document:

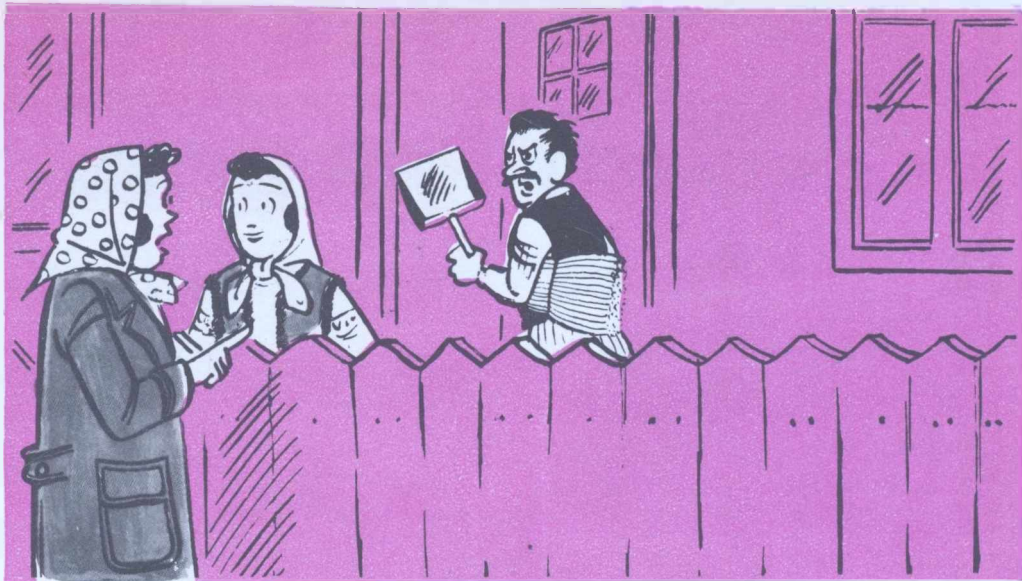
S.M.T. Sighișoara (regiunea Stalin) a trimis Întreprinderii nr. 3 construcții drumuri din Ploești o adresă avînd, după calcularea unor majorări de întîrziere, valoarea de lei 0,96 și roagă ca suma să fie virată în contul Băncii agricole Sighișoara — nr. 1134/07/02.

Să zicem că n-a costat această adresă mai mult decît aceea pe care a primit-o întreprinderea din Oradea, adică nu mai mult de 2,78 lei. Deci zicem: $2,78 - 0,96 = 1,82$. Adică, spre a se încasa suma de 96 bani, se cheltuiesc 2 lei și 78 bani, — adică 1 leu și 82 bani în plus.

Costă puțin. Și face.

Este, prin urmare, o birocrație ieftină. Așadar, spre a fi stîrpită, n-ar costa prea mult.

C. COSTACHE

— Ce-i cu bărbatul tău, l-ai pus la treabă tocmai astăzi?
— Păi azi mi-a urât să mi se îndeplinească dorintele.

Desen de FRED GHENĂDESCU

Dragă URZICO

zează, uneori, și sectorul modelărie al maestrului Guchici.

Problema unei a doua macarale a fost ridicată de multe ori în constăturile de producție, luîndu-se chiar și angajamente cu... termene, dar fără urmare.

Prin urmare, dragă Urzico, decît să se tot ridice „problema”, ar fi de dorit mai degrabă încă o macara, care să ridice... materiale.

Valeriu Mihăiescu

Blocul 23 August, Reșița

URZICUȚO,

Nu demult am fost la Sighet. Plimbîndu-mă prin oraș am trecut la un moment dat prin fața clădirii Spitalului unificat. Dinăuntru se auzeau niște țipete care m-au făcut să mă opresc. Și, curioasă, am intrat imediat în holul spitalului unde am întreat pe primul întîlnit: Cine țipă așa de tare? Mi-a răspuns: „Tovarășul Gherlan Mihai, administratorul spitalului”. Cu asemenea ton „vorbește” el cu personalul în subordinea și... sub toanele sale. Am mulțumit pentru explicații și am plecat direct la poștă. Aici era o liniște de... spital. M-am așezat la o masă și în tihnă ți-am scris rîndurile de față, la care mai adaug: Recomandă-i tovarășului Gherlan să-l întreb pe medicul de la secția O.R.L. dacă nu poate să-i dragă glasul, respectiv, să i-l treacă pe... unde medii.

Stoica Olga

str. Victor Vlad Delamarina 13
Iugoji

URZICUȚO DRAGA,

În sala de spectacole „Vasilichi” din Giurgiu se poate vedea o... dramă.

Pereții sînt cojiți, instalațiile electrice defecte, dependențele strict necesare neamenajate ș.a.m.d.

Autorii acestui... spectacol sînt: cooperativa meșteșugărească „Călugăreni” și Întreprinderea de industrie locală „Steagul Roșu”, ambele din Giurgiu, care executînd repararea sălii la o nivel... artistic scăzut, au înlesnit ivirea într-un timp foarte scurt a aspectelor sus-îndicate.

De aceea, Urzicuțo, ar fi de dorit ca în urma publicării prezentei „cronici”, cooperativa să întreprindă în cauză să caute ca în cel mai scurt timp posibil să refacă lucrarea în așa fel încît localnicii să poată spune că sala de spectacole „Vasilichi” e o... piesă bine pusă la punct.

Petrescu Adrian
Giurgiu

PENULTIMA ORA a colonialismului

DIN JURNALUL UNUI AFRICAN

Intrucît există mai multe versiuni ale acestui jurnal și nu vrem să-și închipuie cineva că favorizăm vreuna din ele, le vom reproduce aici pe toate, urmînd ca cititorul să aleagă...

Versiunea portugheză, ediția o mie șase sute și ceva

Ura! Iată că a sosit cea mai frumoasă zi din istoria noastră, a africanilor: au venit portughezii. Recunoștința noastră veșnică se îndreaptă spre vitejii corăbieri portughezi, care și-au lăsat propriile lor case, ca să vină să ne descopere și să ne ofere tot ce poate oferi civilizația mai bun. Primul aconto de civilizație l-am și primit: cu regească dărnicie, milostivii noștri binefăcători au împărțit oglinzi și zurgălăi de valoare, în schimbul unor fleacuri de aur cu care singuri s-au păcălit cînd și-au încărcat corăbiile. A sosit ceasul să gustăm și noi din roadele civilizației! Vivat frații noștri, portughezii! Trăiască oglinzile, trăiască zurgălăii! Ura!

Versiunea olandeză, ediția o mie șapte sute și ceva

Ura! În sfîrșit, am văzut cu ochii noștri cea mai frumoasă zi din istoria noastră a africanilor, am scăpat de portughezi. Recunoștința noastră veșnică se îndreaptă spre vitejii marinari olandezi, care și-au părăsit casele și nevestele ca să ne salveze de portu-

ghezi și de nimicurile cu care ne înșeală de o sută de ani. Nu mai vrem oglinzi și zurgălăi! A sosit clipa să gustăm și noi din adevărata civilizație! Vivat frații noștri, olandezii! Trăiască mărgelele și clopoței! Jos zurgălăii! Ura!

Versiunea engleză, ediția o mie opt sute și ceva

Ura! În sfîrșit am trăit să vedem clipa cea mai frumoasă din istoria noastră: am scăpat și de olandezi. Veșnica noastră recunoștință se îndreaptă spre vitejii mateloți englezi, care nici nu mai e cazul să arătăm ce sacrificii au făcut să vină și să ne deschidă ochii asupra jafului la care ne supuneau olandezii, sub pretextul mărgelilor și clopoțeiilor. Adevărații noștri binefăcători, englezii, ne-au îmbogățit economia națională cu cremă de ghețe, produs inexistent la noi, dat fiind că noi ghețe nici nu purtăm. Dar crema de ghețe este un pas spre civilizație, spre adevărata civilizație, din care vom sorbi în curînd din plin, alături de frații noștri civilizatori, englezii. Trăiască crema de ghețe! Jos clopoței! Ura!

Versiunea originală a africanilor

Această versiune se scrie activ de la o vreme încoace și are ca motto: Go Home!

P. LUDMILA

BULETIN METEOROLOGIC PENTRU UZUL REGELUI BELGIEI

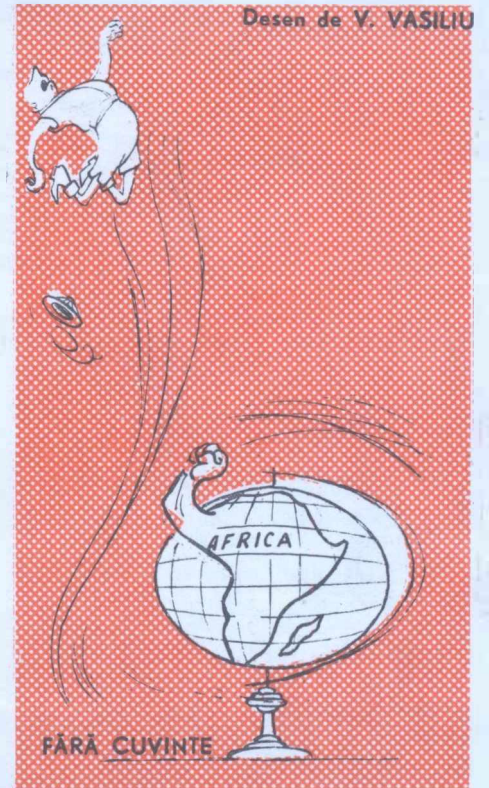
*Bine-ați venit în Congo, Majestate!
Păcat! N-ați nimerit o vreme bună,
Azi murmurele prevestesc furtună
Și frunțile sint cam innegurate,*

*Iar fulgerele nu prea depărtate
În plină zi, adeseori, detună
Și rezidenții nu vor să vă spună
Că ploii de bolovani sint anunțate.*

*Veți infrunta-n furtuna care geme,
Șuvoaie și torente de blesteme
Și-un vînt ce-duce groaznic a Simun.*

*E-un vînt modern, se pare, Majestate,
Ce-n Africa de ani de zile bate
Dinspre Alger și dinspre Camerun.*

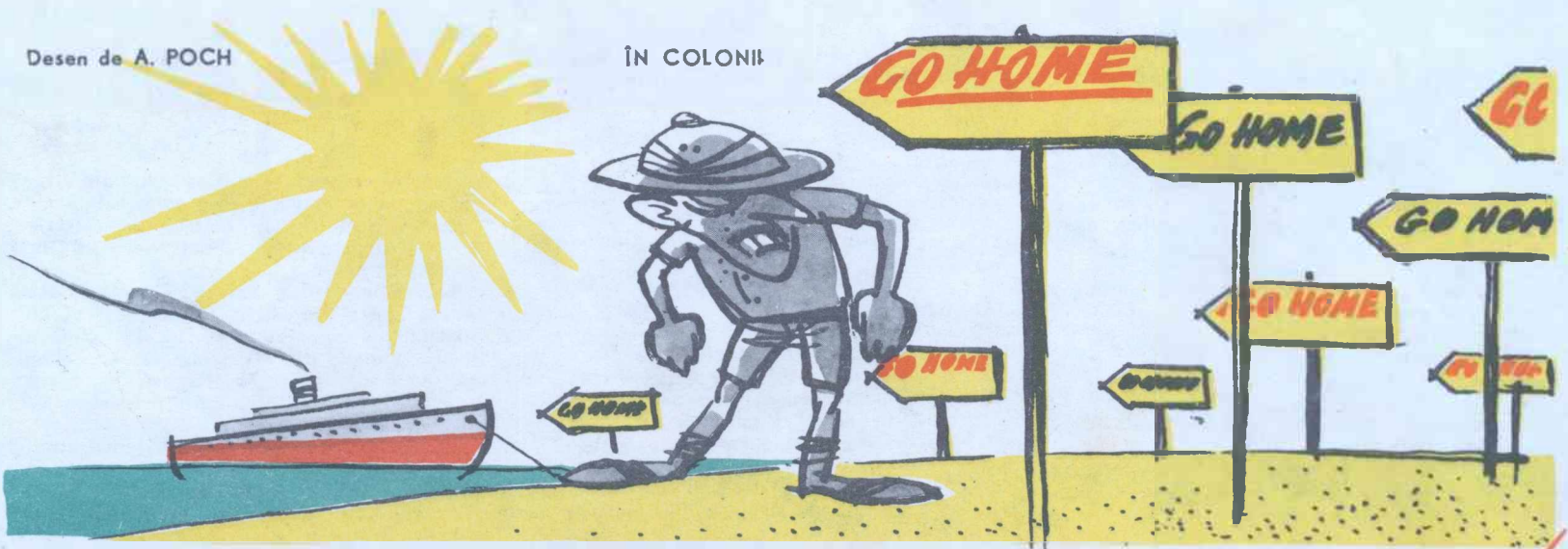
PAVEL MIHĂILEANU

— O nouă spărtură... un nou cucul!

Desen de A. POCH

ÎN COLONII

TOATE DRUMURILE DUC... ACASĂ